

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161402800192/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

SØVNEN.

Oda.

Umslaget, tilskrevet, du glød saa blot frem
Og hørte! al din Sorg, dig selv, Styrken, glæm!
Zarina

Du, dobbelt skien, fordi jeg sov!
Du skal min Tøne Styrke give,
Du, blide Morgen! skal oplive
Den Røst, som synger Søvnens Lov.

Omsonst sig sedest Klang tilbød
Det tunge Øre at fornøie,
Og fra et dunkel, svække. Øie
Til kiedsom Aand kun Ulyst hød;

Til Døden Livet grændsede,
Hver Evne syntes slidt af Ælde,
Og Bygningen til Fald at hælde,
Da du, o Søvn! mig vinkede.

Tung i din bløde Favn jeg gløed,
Berøvet Vid og Syn og Stemme,
Læg den, som sank i Muldets Gjermene
Til mere varig Hvile ned.

Jeg tryg mit Væsen dig betroer,
Jeg spørger ei, hvad stærke Stykker
Imidlertid fra Fald beskytter
I tynde Luft den tunge Jord.

Er Hær af Verdenes urald,
Som mig omgive, hvis de skole
Et Haar bredt fra de vante Veie,
De Kæce gjør af mig og alt;

Min Undergang et Haar bredt udt,
Jeg slumrer sødt, jeg læt vover;
Han vaager, bar, som aldrig sover,
For alt, og for hvert Støv i Aær.

Som jeg den halve Klode var,
Indsvøbt i Mørkheds tause Taage,
Og paa de lukte Øinelaage
Din grumme Broders Billed bar.

Men liéen ulæer, Livet groer;
Du snart igjen skal Kræfter vinde,
Min Aand, da snart igjen skal finde
En Morgen skion, din Skaber stoer.

Saa danner Aarets Morgen sig;
Og Jordens Safter Liv utklække,
Naar, under hvide Sørgedække,
Naturen syns ligge Liig.

Nu Kraft til alle Aær fied,
Nys slappe Drivefaedr spændtes,
Til Sisiliens Pleie Væsner sendtes,
Som spillede i Sevæns Szied.

Med Moders Ømhed bød du dem
Den spæde Fostersøn foræle,
O Søvn! og for din Yndlings Øie
Hver ønsket Scene bringe frem.

Du bød dem i den Elskers Byst,
Som en uheldig Lue nært,
Og som forgieves Suk fortært,
At gyde Lægedom og Trøst.

Haas grumme skabes om i Hast,
Hun med Cithæres Smil ham vinker,
Og Ømhed i hver Mine blinker,
Og Himlen i hvert Øiekast.

Du bød dem læse længslet Fod,
De Slaven tit paa Tronen sætte,
Gav nogen Armod Perus Skatte,
Og den fortrykte Haab og Mod.

Den usle, søger i en Vraae,
Tryk bag det Dække, som du drager
Imellem ham og Degens Plager,
Med Smil paa blege Kinder læe.

Ei Smæters giftig Braud fornmaer
Dit Slor, o Savn i et gienmæntreng.
O! skiul ham had der, skiul ham længe,
Hans Bødler raager uden for.

Men blandt de blide Væsners Kor,
Som Sielen til dens Hæld bedrager,
Foruften studsende opdager,
Alvidenhedens sieldne Spor.

Dyb i din skyggefulde Bøe
Hvad nægtig Aand har valgt sig Tempel?
Dens Udsagn bær et Gudsoms Stempel,
Som Vantroec selv forbaust maar troe.

Men Tidens Maal i vixsom Gang
De nu fuldmødne Evner bringer,
Og Søvnens Flyer paa Nattes Vinge,
At Endre Gørne Landes Traug.

Nu strømte Lys og Sandhed til,
Nu faldt Forryllesernes Teppe,
Og Sielen fatted' endaa næppe,
At, hvad den saae, var Skuespil.

Vær hilset Morgen, Søvn farvel!
Tak for den svangre Roe og Varme,
Som nys i dine kislens Arme
Nyt Liv udklækket i min Siæl.

Hver Aand er frisk, hver Kroep er stærk;
Hver Sands med glade Indtryk tager,
Hvert følsomt Herte Vøllyst smager,
Og alt er Hæld og Søvnens Verk.

Og den har stemt til hellig Klang
De Truger, som nu Lufaan fyldte,
Og kappes Stræberen at byde,
Som kiendes stor i deres Sang.

Du ene god og ene stor!
 O! værdiges du at foreromme
 Min afvildkomne svage Stemme,
 Blandt de trætte Stammeres Kor.

Meer værdig Verdners og min Gud
 Den fra forklaret Bryst skal lyde,
 Da, naar mig evig Dag skal byde
 Fra Gravens Næ at træde ud.

Men migt i jordisk Paradis,
 Hvad Tone kan mit Øre saare?
 Forklares og din Lov ved Taare?
 O Svær! hvem hylter ud din Pris?

Eiendighed, hvis Glædes Stand,
 Med dig begyndt, med dig ophæret,
 Den sukkende fra sin Velgjæret
 Nu føer til Virkeligheds Land.

Skal og — snart vsgrer sig min Røst
 At ytre denne fede Tank,
 Skræk synes i hver Aare bank,
 Og Rædsler tænder i mit Bryst —

Skal og den store Morgens Bud,
 Som os af sidste Sevn bør vække —
 Hvem skal den Vægnende forskrekke?
 Mit Blod blev Iis! o! frels mig Gud!

NØISOMHED.

— — — multa potentibus
 decant moita, bene est omi Duce abomil
 pueri, quod scilicet est, man. Horat.

»Hvor! Damou, raaber Du, ser Dydens Rottigheder,
 »Naar ene Fødselen til Lykken Vei bereder,
 »Naar Shumpolykke blot uddeler Løn og Straf,
 »Og tit dens blinde Had Uskyldigheden træf?
 »Hvad har vel jeg forbudt, som maas i Kæmper leve,
 »At jeg ei blev bestemt, som hine andre blæve,
 »Til Herlighed og Magt, og fød til Cæsars Guld?

»Mon disse Skiebne har ved Dyder gjort sig hold?
 »Og kan man, før man blev, vel ogsaa Dyder ev?
 »Hvad kunde, før jeg blev, mig vel dens Gunst betøve?
 »Da jeg endnu ei var, hvad mon jeg da begik,
 »Hvorfor til Straf jeg Nød, Forægt og Trældom fik?»

Den Straf kun indbildt er, hvis Vægt du lider under,
 Du lige Lykke fik med den, som du misunder,
 Thi samme Maal tilfældt hver Stand af Vee og Vel,
 Og Herren uden Grund misundes af hans Træl.
 Men vi forlange let de Plager, os et trykke,
 Og altid dobbelt stor anseer en fremmed Lykke:
 Man priser tykkelig hver Stand foruden sin:
 Den blev dit Guskens Maal, hvis den var ikke din.
 Men nu dens Fortrin faaer endogsaa Navn af Plage,
 Og Grundten til dit Vel var Grundten til din Klage:
 Arbejde Trældom blev, og Nok blev nævnet Nød,
 Skönt af Valgelse fra disse Kilder fød.
 Du drager dybe Suk, for dine Kaar forbinde
 Til daglig Elstighed, for daglige Brød at vinde:
 Kiend din Vildfarelse, kiend din Lyksalighed:
 Arbejdson, maadelig, du ei af Plager veed,
 Som Overfladighed og Ørkesløshed isie:
 Ja! Livets største Reid var Lønnen for din Meie:
 Den maatrede din Sjæl, den fattrede dit Blod,
 Ved den du hviled' trygt, og glad igjen opstod,
 Den ene krydte de tarvelige Retter,
 Hvorved du dagligen med lige Lyst dig nætter —
 Kan Uheld vel bestaae med saa at lide Nød?
 Og valgte du dig for, om man dig Valget bad,
 At sidde væmmelig ved mange kræse Retter,
 Og tvinge ned en Gift, som drøber, naar den mætter,
 Og allermost er Gift og allervæst Død,
 Fordi den bragte dig i dæsig Ladheds Skied,
 Hvor sundest Føde mindst kan trættet Gane smage,
 Hvor skæppe Følelser til smagte Vælyst vrage,
 Og misbruge Overflod, til alle Lykser vant,
 Sin Væmmelse tilsidst i Smerten ødet fandt,
 Hvor Døden selv var Trøst, hvis brodte Pigtens Torden
 Ei dig behreidede, du brød Naturens Orden,
 Og havde selv dit Liv saa snevne Grændser sat.

»Men,» svarer Damon mig, »min Frihed overladt,
 »Jeg ikke rasende det værste skulde vælge,
 »Ei for utemmet Lyst min Roe og Helbred sælge:
 »Nei maadelig, som nu, jeg midt i Overflod
 »I rolig Nøisomhed med Nok mig usie lod.»

Mit Dødsmaal sielden kun vi egen Svagheit nærre,
 Og til vi have tabt, vi troe os gjerne stærke;
 Den derfor tryggest er, som saties i en Stand,
 Hvor i han ei til Strid saa let udsæses kan:
 Men søt, du er den Helt, der sielens dødelige,
 Som altid seierlig kan Fristelser beltrige,
 Sæt, at i Lykkens Favn du Lyster overvandre,
 Som tit med Slavesband selv Dydens Kiemper bundt;
 Hvad nye Portrin blev da Frugten af din Seier?
 Hvad eiede du da, som nu du ikke sier?
 Om det er ikke dit, som du ei nyde tør,
 Vandt du kun netop Nøt, og hvad du havde før.

»Men Æren — blandt en Søgn at vide sig den beste,
 »Og tegnet stor, paa sig saa manges Øine feste,
 »At lode lydige, saasom: en Mins bød,
 »Det dog et Portrin er, den ringe Stand ei røde.

Misund, o Dødsmaal ei, men heller ynk den Stolte,
 Som Dydian dristigen for Ærens Skrygget solgte;
 Hans Lykke, som saa stor i Haabet vilte sig,
 Ved Nybleven forseandt, den lette Taage lig.
 Førført ved Glædens Glimt, som lysar i hans Mine,
 Du ønsker dig hans Kaar, og kiedes tør ved dine:
 Men vild, hver Muskel blot ved Konst afrettet er,
 Og trolest Vidnesbyrd om Hjertets Tilstand bær.
 Han skulde i sin Pragt sig høist elendig troe,
 Om ei Misundelse forstyrrede din Roe,
 Hans Vel (om indtilt Vel kan kaldes saa) sig grænder
 Paa Gæns Kundskab blot, at Ringhed ham misunder;
 Men paa den ægte Dyd (thi den er lige frie
 Fra Misformælses og Hofmod's Tyrannie)
 Kan Lykkeus blinde Gunst ei dybe Indtryk giere,
 Den, som ved Dyd er stor, gjør Hatet ikke større!
 Det sande Vee og Vel er Frugt af Dyd og Last,
 Og denne Sandhed staar til Hindens Ære fast:
 At lige skyldige og lige Plager trykke,
 Og Ligenaad i Dyd en Ligenaad i Lykke.

LYKSALIGHED.

Lyksalig du, som veed (dog ei af dit Exempel)
 At sand Lyksalighed forgyder ei sit Tæmnel,

At det, som Hoben Navn af Lykkens Tempel gav,
Er kun dens Drabsmands Slot, opbygget paa dens Grav.

Du kender Høiheds Kaar og kiedes ei ved dine,
Du veed dens Aasyn har en konstlet Glædes Mine,
Og at hver Muskel d' er ved Konst afretter staaer,
Og prafer af en Fryd, der ei af Hjertet gaaer.

Du Lykkens Tempel fandt i dine ringe Hytter,
Hvis lave Bygning dem mod Avinds Storm beskytter,
Hvor Næisomhed bar nok, hvor Ærlighed er Dyd,
Og Hjertet aandes ud i rene Læbers Lyd.

Hvor Egennyttens ei har underkiøbt de Aar,
Som krystede dens Barn med sine Venners Aar,
Hvor offer Fordele blot udlæste Skionne ei
Til kolde Raalere uddels Ja og Nei.

Hvor i Naturens Sprog, naar Elskende sig sige:
«Du er min egen Dreng, du er min egen Pige,»
De mere have sagt, end alle hvad sige kan
Et Sprog, som bliver lært og hørt som en Roman.

Hvor ærbar Skigebed let undværer Guddoms Navne,
Og tør foruden Bed sin smaa Elsker fævne,
Hvor Doris i din Arm sig i sin Himmel troer,
Skient for at sige det hun mangler Modens Ord.

BRODNE POTTER I ALLE LANDE.

Brodne Kar i alle Lande,
Roser sig med Toine blande
Andensads saavel som her,
Landsmand! Roserne du tage,
Og af dem du Honning drage!
Men for alting agtsom vær,
Kom ei Tomene for nær!

Naar en Tydsker dig vil lære,
Ærlig, grundig, kiæk at være,
Du kærwillig følge ham!

Men, naar en dig stort fortæller
Om Icarusens Bagateller,
Var det sandelig en Skam,
Om du blindt her troede ham.

Naar en Franskmand dig vil høre,
Aldrig glad og munter være,
Heed til Gud, du ligner ham.
Men adlyde ham, som Kongen
For hver Møde, og for Tongen,*)
Det var sandelig en Skam;
Vi bør ikke hylde ham.

Som en Britter lad dig være
Patriotens Pligter kiære!
Elske Fædred lær af ham:
Men, hvis du seer en og anden
Overmodig, vild som Fanden,
Det var fælt at ligne ham:
Bukke for ham var en Skam.

Ved den Vælskes sød: Stemmene
Vi al Soug, os selv forglemme,
Og henrykte høre ham;
Men, naar han en Grubhed sver,
Som ham Heruborn berever:
Skal vi deri følge ham?
Det var baade Synd og Skam.

Fan Spaniolens Vind og Piaster:
Jeg Foragt ei ånselig kaster,
Gieme deler dem med ham;
Men, saa længe jeg kan læse
Uden Briller paa min Næse,
Jeg den Stads vil unde ham.
Kunne see gjør mig ei Skam.

Han, som boer lidt under Havet,**)
Og med Guld er stærkt begavet,
Spise er en Dyd hos ham:
Men, naar han, tung af Ducater,
Spiser evige Salater,
Saa gid jeg faae Løst og Skam,
Om jeg spise vil med ham!

*): Og for Tongen, den ton, den gode Tone.

**): Han, som boer lidt under Havet, Hollænderen.

Du, som dine Ålmer glemmer,
Og al Pragt bag Ploven glemmer,
Du ei nok beundres kan;
Følg! du skal Verden lære,
Om berrillig den vil være:
Det er under ingens Stand
At han pløjer eget Land.

Men at du din Dødt forlader,
Og med Glavind dig omkøder,
Naar du seer en Vandringsmand:
Snorrigt synes dem, som meene
(Thi jeg mener ei alene),
At man gjerne sige kan
Uden Sværd: god Dag, min Mami!

Du, en Skræk for Tyrkens Rige!
Al din Adfærd os kan sige:
Stor var Ruslands første Zar.
At sig Finkel-Jochan smager,
Og hver Copek sig fradrager,
Derom man vel munter har:
Herre Gud! om nu saa var!

Svensken jeg slet intet ændrer;
Han for nær er vore Grandsaar,
Og det kunde stikke ham,
Hvis jeg gav ham mindste Lyde,
At han Freden vilde bryde:
Fik da Landes Krig med ham,
Hvis var Skammen? Autors Skam.

Jeg den elskte Danske priser,
At Bæstedenhed han viser,
Sialden Dyd i fremmed Land!
Men, naar han forvidt den driver,
Og alt Fremmed Fortuin giver,
Den en Dyd ei nævnes kan,
Og fornædtrer danske Mand.

Jeg hos kække Nordmand priser,
At han stedse ivrig viser,
Hos sit Fødeland har kjær;
Men, jeg troer, han gjorde Nede,
Om han vilde sig indbilde,
At der fødes Mennesker
Kun i Engelland og der.

Hædre alle Nationer,
 Hæde Feil, men ei Personer,
 Er vort Selskabs Lov og Lyst.
 Høflig Pligt og største Ære
 Er: Vor Konge troe at være.
 Statens Ønske er vor Røst:
 Glæden hør i Christianas Byst!

PROLOGUE.

opført den 13de Octbr. 1780, i Anledning af His. Kongl. Høiheids Arvsprindsens Fødselsfest,
 paa Lynt Theatret paa Fredensborg.

Schwarz.

Hvad nu? Nu er det reent forkeert!
 Det hais Stykke er spoleert;
 Sicut Nielsen Dækket tør optække,
 Før jeg kan Ryg med Kiøle dække.
 Jeg arne for et Øieblik
 I en saa sød Forhaabning gik,
 At, om ei Evne, dog Umage,
 For mildest Herskab at behage,
 Dets Naade skulde os tilværdt;
 Men Dækket stog, mit Haab er endt.
 Skaam faae Theatret-Budet Ole,
 Som ei endnu har bragt min Kiøle!
 Og Skaam faae Kiølen, for den sprak!
 Værst Skaam faae han, som Dækket trak!
 Seendregtig Skæder! Ondt dig ramne,
 Som langsomt haler Kiølens Skramme!
 Kort: Skaam faae hver Mand's Siæl og Krop,
 Som haver Deel i det Spiøp!
 Og just skal os Ulykken hende
 Paa en saa vigtig Dag, som denne:
 Den Dag, da os der Lykke skeer,
 Vi Kongehuset hos os seer;
 Den Dag, da Himmelen os skienkte
 Den elskte Prinds, som svedse tænkte
 Ved vores Hæid sig lykkelig,
 Og lig sin Stamme viste sig;
 Den Dag, da vi den Ære nyder,
 At seelovante Hæit os fryder
 Ved sin Nærvarelse — just skal
 Af alle være meest fatal!

Jomfru Wintker.

Ja, var jeg Mandfolk, skulde Nielsen
 Et længe sige Tak for Hilsen.
 Jeg skulde ærlig lønne ham,
 For han os gjorde denne Skam.

Jomfru Møller.

Alt Haab forsvandt, al Glæde:
 I anden Modgang ved at græde
 Mit Herte nogen Linsting nød,
 Men luger Trøst mod dette Stod.

Jomfru Aaslev.

Jeg Nielsen give skal en Skose,
 For mit Humør,^{*)} Kuler de Rose,
 Ved det han gjorde os confus,
 Faldt Ige til Kuler de Pace.

Urborg.

Jeg tager Raad af Jomfru Wintker:
 Hans Ryg haandgribelige Pinter
 Skal gives af min seige Stok;
 Og hvis han et faaer dermed nok,
 Der vel forbarmer sig en anden.

Elsberg.

Nei een om ren, og to om Fanden!
 Jeg skal han hilse, faaer jeg Lov,
 Saa han et mere har behov.

Preisler.

Vi tabe kun ved ham at prygle:
 Budet er, at vi om Naade trygle
 Hærskaber først, saa Publikum.

Sulam.

I Venner! haer: lidt paa Striber!
 Den Sats er min, og er den rette:
 At intet kan vor Skam afvætte,
 Men at vi Byen heel omkring
 Vil blive latterlige Ting,
 Hæld vi et den Slutning faar,**)
 Med os at døde Folkes Latter.
 Lad væbnet Arm med hvasse Dalk
 Forkynde, hvad vi var for Folk!
 Vor Konst: vi øve kun for Ære —

*) For mit Humør fordi mit roseende Humør blev bruant, fordi han bragte mig af mit gode Humør.

***) Hæld vi et den Slutning faar den Beslutning at dræbe os selv for ikke at blive til Latter.

Schwartz sagte.
Og hvad den ellers kan beskikre.

Subm.
Og faaer den allermindste Plet —
Hvo da kan leve, tænker slet.

Urborg.
Nei, doe!

Alle.
Døe! doe! Men —

Subm.

Ingen Mener!

Om Eders Æreklæthed, Venner,
Betager Publikum al Tvivl!

— I Baden offerer Æren Smil.

Hr. Regisseur! lad bringe Knive!
I Couloissen.
De vis alle en Frygt, som de vil gjorte

Jomfru Winter sagte.
Al mine Lemmer blive stive.

Jomfru Møller sagte.
Mig Hinden frie fra hastig Død!

Jomfru Aaslev sagte.
Alk døe! Jeg er jo nylig fød!

Elsberg sagte.
Jeg troer, vi efter Død ei tørste.

Urborg sagte.
Slet ingen vatre vil den tørste.

Præsler sagte.
Men ingen dog Indvending gjør?

Schwartz sagte.
Subm synes ei saa kæk som før.
Jeg vil et Snit med ham probere.
Men Venner, skal vi ei votere?
Var det ei større Ære, om
Hver af os skrev sin egen Døds?
(Grunden var det vel det samme)
Men Folk kan troe, at vi os skamme
Den ene for den anden, og
Af Skamfuldhed vi Dolken drøg.

Hansen med Knive.
Gid dem med Helsen De maac slide!

Stu i en grødefærdig, vil synes medig.
Person! han skiertser i Uide.
Mere snølet.
Har lad os bringe lidt Papir.

Jomfru Winther sagde
»Dees troer jeg kuap mit Votum blif;
Og gid det ei blev nogen andens!

Eisberg sagde.
Skrev Mængden: deel da var det Fandens!

Hansen med Papir.
Det slaar vist ingen Mand ihjel.
De ble Papir af os v.
Den Lap Papir kan Bryset dække,
Saa Dolken ei skal Hjerter røkke.

Jomfru Møller ser sig om paa de andre.
Hvis paa hvers Ansigt ret jeg seer,
I Dag her intet Selvmord skeer.

Schwarz.
Har I nu alle udvotert,
Saa blif mig Sedlerne leveert.
De maaske alle Sedlerne i en saat.
Evad? »lev!» Hvem saa nodrig er,
Og Liv har meer end »Ede kjær?
han tager nok een.
Bevare mig! der ere Eere,
Som feige tør paa Liv votere.

han tager livlig de andre op, og kaster med uister Forundring den ene efter den anden paa Bordet, hvor de andre træde dem efter, og foreskille sig mege. Dermed han tabber den sidste, søger han sagde.

Fem har dog vel paa Død votert?
hej, med en fængende Tone.

Jeg seer, at I har mig fixert,
Og at jeg den maaske ene blive,
Som raader til, sig at affive.

Han tabber sidste, sætter den forbluffte En sig.

Af mig en hellig Fed her gives,
sagde.

Saa vidt dog Segen ikke drives,
nen.

At paa min Seddel jeg skrev: deel!
Skrev nogen af Dem: levo?

Alle.

Deel!

Schwarz.
Saa Skiebmen os et Puds har spillet.
Vi see, den ei vor Død har villet,
Og, paa det at vi ei omkom,
Har vores Skrift kalfatret om.
Os til at leve Skiebmen tvinger!

Suhn æer til Coelstæe.
See, Schwarz! der Ole Kiolen bringer.

Schwarz.
Os Skiebneen derved vil paaminde,
Vi strax forsøge bør at vinde
Igien vort elskte Herstabs Gunst:
Ved vores Held, om ei vor Konst.
Og er nu dette Spøg mislykket,
Saa er det dog kun Wessels Skam,
Og Skaden falde og paa ham!
— Imidlertid begynder Stykket.

PROLOGUE,

førsøgt i Anledning af Hds. Maj, Dronning Juliane Mariæ Fødselsfest den 1de Septbr. 1780,
af Skuespillerinden Møller ved Slutningen af Syngestykket De tre Forpagtere, som til den høie
Fest blev opført paa Lyst-Theatret paa Fredensborg.

Tor min vrante, svage Røst
Til Danmarks store Dronning tale,
For den usminket Fryd at male.
Som nu opfylder Danskes Bøyst?
Nei! Glæden, som i Dag vi nyder,
Paa denne Dag, som gav os Dig,
Den bliver ubeskrivelig,
Fordi den ligner Dine Dyder.
Gid og Dit Held maae ligne dem!
Os unde Himmelen den Glæde,
At dit paa denne Dag vi træde
Med lige Ønske for Dig frem.

Chor.

Paa Julianes Fest sig alle Hjerter fryde,
Som Ædelmodighed og Dyden have kjær;
Og ofte denne Fryd at nyde
Hver sølig Cimbres Ønske er.

CHOR OG PROLOGUE,

fremført i Anledning af Hds. Majs Dronningens Fødselsfest den 4de Septbr. 1783, af Skuespillerinden Mejer ved Slutningen af Syngestykket Julia, som til den høje Fest blev fremstillet paa Lyst-Theatret paa Fredensberg.

Chor.

Ei længer vi hørte
Den truende Torden;
Os Himlen hørte,
Og glædede Norden;
Den frelste vor Dronning, den naadig os var.
Hver Undersaat sikred ved gyseligt Rygte;
Han bad til den Høie,
Og Sukke udtrykte
Og taarefuldt Øie
Hans frygtede Tab;
Hans Himlen berøttede, den naadig os var.

Tales.

Med Gysen tænke vi tilbage
Paa nys hensvundne Sorgens Dage —
Eg — denne Dag er Glædens Dag!
Min Læbe tæler Folkets Sæg,
Dem: leve Juliane! raaber,
For Rigets Held sig kühnt haaber.
Den veit dig trelste Moders Ben
Dig skal tilbede værdig Len,
Og hendes Suk til Himlen tvinge:
Gid Juliane leve længe!
Og end ufødte Børnechor,
Naar de betraadte Livets Bane,
Skal stamme frelste Moders Ord:
Velsignet være Juliane!
Chor: gjentages.

TIL HR. JENS BAGGESEN.

Ved salig Rasmus Langelæd,
Som ikke var Poet, derfor maaskee ei Præker,
Ved store Belt og Smakker
Udmærkedes kun for
Korsæer.

Men nu er Pukker løs;
 En Snees Aars gammel Knæs
 Fød der, tør skrive Vers, dem gode skrive,
 Som Aftenposten ham skal evig ei tilgive.
 Jeg fra Komser mindst ventede Rivaler,
 Da Baggesen gav ud sit Manifest.

Jeg først saa godt som sidst laer faldt Flag;
 Thi naar man tabe skal, at tabe uden Slag
 Er efter mine Tærker bedst.
 Rivalen er for stærk og jeg for svag,
 Han stiger i sin Flugt, jeg daier;
 Men dalende jeg har det Haab, den Trøst,
 At tit jeg læse skal hans Vers med Lyst.

Syng #ittig, unge Mand, for Alder gjør dig hæst!
 Du neies med dit Lød, dig gæd i Yngres Sange læs!
 Jeg giver dig et Raad, som selv jeg ikke følger.
 Aarsagen — — Taal, at jeg der dølgel!

Men nu et Raad jeg giver dig,
 Som var bestandig fulgt af mig:
 Korscerianske Ven!
 Mod klog, mod taabelig Kritik
 Spids aldrig Pen!
 Den sidste derved uforsænt
 For stor en Ære fik,
 Den første, taus, lad blive vel anvendt.
 Om Myrias Branneler
 Bidsk til dig skæler,
 Saa see du rolig ligefrem.
 Thi Tidsfordriv engang iblandt,
 Naar Tiden er dig lang, du skotte ned til dens,
 Som, for du vittig var, i dig Misdædet fandt!

TRES HUMBLE SERVITEURS

Formidelse til Velæde Hr. Ole Dumetius, Kongelig bestaler Stads skriver, og Velæde Jomfrue Antoinette Lyngø, paa deres Bryllups-Dag, den glædelige 11te Junii 1777.

O I, som skrive høit og vildt,
 Og giere hvers Umage spildt,

Som vil opdage, hvad I mene,
Men som opdager alt for seent,
At I har oftest inset meent!
O! lader mig nu være ene!

Bliv du og borte, Tydslands Fat!
Som skrev ynkverdig om en Kat,
Og næsten saa om Renomisten!
Du fik dog Tydsken til at troe,
At du var lystig, og kan loe;
O, fromme Tydsker! gode Christen!

Slig Troe ei findes i vor Egn;
Thi seer min Landsraad mindste Tegn
Til skuffer Skøb i hvad han læser,
Medynksom slænger han sin Bog,
Og siger haant: det stakkels Drog
Har svedet nok for de Fødder.

Vi svede ei, Hr. Holck og jeg;
Sandt nok, paa vores jevne Vei
Vi kan imellem smagere;
Men det slet inter koster ham,
Og jeg faae baade Last og Sikam,
Om det mig koster meget mere!

Kom, Hr. Agent! bestil min Sang!
Saa skal jeg din en anden Gang;
Mig synes, vi har Smag tilfælles -
Og dermed til min Hovedsag!
Paa elskte Venners Blyllups-Dag
Der burde smukke Ting forællles.

Men, søde Jonfrue Lyng og Moer!
Du Værst, din Skønhed er for stor,
Til at besynges af en Slynper,
Der synger næsten i en Smag,
Som den, der sang forleden Dag
Om Kierlighed foruden Stromper.

Du, brave Mand! læs i mit Bryst
De Rolleser, min svage Røst
Forgivets veer at udtaylke!
Af varme Venskabs sande Fryd,
Som hylde Indsig, Vid og Dyd,
Du seer dig ønsket der til Lykke.

I Strofen næst heroven for
 Jeg veeg fra de burleske Spor,
 Og kunde Tonen ei bevare.
 Som Digter har jeg vel Uret;
 Men Venskab vil undskylde det,
 Og Sandheden skal det forsvare.

Nu, mine Børn! lad mig saa,
 I skynde jer at blive tre;
 (Tibi Tvillinger er' rent af Moden).
 Skal Børnet ligne Faer og Moer,
 Og træde vil i deres Spor,
 Saa bli'r det vistnok godt af Poeten.

RINGE OG VELMEENT ØNSKE

til Hr. Landdommer Bartholin og Jomfru Hald. i Anledning af deres Ægteforæning.
 Fra Rudolfsparrets Ven.

Man speger nu med de Personer,
 Som syngs i Ha-stemte Toner;
 Hvem der har Uret eller Ret,
 Jeg veed ei, vil ei vide det;
 Men veed, at, hvis man vil befale,
 Jeg daglig tusind' Vers skal male,
 Saa vælger jeg den Art med Ha!
 Jeg kommer ellers slet derfra.
 Jeg mener Ha! med hvad vilhører;
 Med dette Spænd man hastig klerer.
 Men den, som Læs vil tage paa
 (Den sunde Sands jeg kalder saa),
 Han klerer ei saa langt om Dagen. —
 Men nu er nok klørt om med Smagen.

Mit Vers var blevet alt for kort,
 Hvis den Indledning ei var gjort;
 Til den jeg valgte lidt om Smagen,
 Blot af en Slump; see det er Sagen!

Gid du, og den, som gjer dit Vel,
 Maae naae fortiente varigt Held!

LOVTALE OVER DEN UGIFTE STAND.

Reis Ærestøtter op for hvem du vil, Krabat!
 (Jeg taler her til Dem, som ritte hen i Taaget,
 Som skrive Sider fuld, men dog ei sige noget,
 Hvis ganske Poesie er Viligheds Sabbath)
 Ja Ærestøtter sæt du kun for hvem du vil.
 Kun den ugifte Stand er det, jeg vil besænge:
 Kom, hører paa min Sang, I gamle og I unge!
 I aldrig hørte før saa mæjstetisk Stil.
 Naturen siger os, at Frihed er vor Lod,
 At vi foragte bør, i hvad det er for Kisder,
 Og jeg af denne Sats fornuftigen udsieder,
 At Ægteskabet er just ei Naturens Raad.
 Saa Flugtens paa Qvist, og sandt saa mine Ord;
 Af dem kan du og jeg og hele Verden lære,
 Hvordan man elske kan og fri dog være. — —
 Et Blomster brækkes tit, midt i sin Foraars Flor,
 Og ligesaa det gaaer nu ogsaa med mit Vers:
 Just paa det høieste da nu min Geist var stegen,
 Saa faldt den ned med eet; min Sorg er derfor megen,
 Og, for at faae et Rimm, jeg taler uden Skierts.

PAA EN SKIVE.

som en strædende Fugtsvonge gav til det kiebemhavuste Skydeselskab

Jeg nød, hvad Jordens bedste Konger nyde,
 Den Fryd, blandt Venner som en Ven at byde;
 Jeg nød, hvad ingen Jordens Konge nød,
 Ustyrtet Roe, da man mit Scepter brød:
 Jeg kan, hvad ingen Jordens Konge kunde,
 Min Magt og Kongens navn en anden unde,
 Forlade uden Suk min Herskerstand,
 Og synge: leve værdig Eftermand!

ALLE TINGS CIRKELGANG.

Alting i en Cirkel gaer:
Dyder, Føleiser og Laster;
Den, søn altid fremad haster,
Og betide ei stille staaer,
Haster, uden det at vide,
Til den Grad af Cirkelen,
Hvor før ei at komme han
Han indhilde sig at stride.

Kronen selv for alle Dyder,
Gudsfrøge, Frankrig overdrev,
Saa tre største Dyd den blev
Størst iblandt de største Lyder;
Frankrig troer at tjene Gud
Ved at slagte Legioner,
Troer at følge Kirstens Bud,
Naar det Heveds Ønske kroner.

FRAGMENTER.

I.

Om en Jødepige.

Jeg synger, som jeg kan, om en ebraisk Skønhed,
Hvis Øines muntre Glans og Ungdoms ferske Grønhed,
Hvis purpurøde Mund og Kind, Kuler de Lax,
Har de Ulykker voldt, som jeg skal sige strax.
Dog ikke just saa strax; thi Læseren tillader,
Jeg falder først paa Knæ for alle Skialdes Fader.
Jeg veed vel, mellem os, det ikke nytter stort;
Men jeg dog glære maas, hvad Folk for mig har gjort.

Du, alle Skialdes Gud, og Vittighedens Dummer,
Som kaldes paa saa tit, og som saa sielden kommer,
Indbæls du selv min Sang, ifald du haver Tid,
Og om du ingen har, saa send en Muse hid.
Men send mig ikke een af disse Gudstøtter,
Som strax paa Pirde stæer, naar en Josias fløiter;

Men fremfor alle Ting (jeg taler til en Ven,
 For Guds Skyld, seer Paarl ei mine Ord igien)
 For alting send mig ei den smagløse Luder,
 Som indgav Langebek sit Juleaftens Sludder. — — —

II.

Jeg synger om en Mand, saa er den gamle Tone;
 Hvad, om man sang engang for Laier om en Kone?
 En Kone synes mig, maac ogsaa vel gaae an;
 Siig, Læser! hvad du vil, en Kone eller Mand?
 En Kone, siger du; velan! det er en Kone,
 Som jeg for Rimets Skyld vil kalde Abelone.

Jeg synger om en Kone. — Hemistichen faldt,
 Som synes Læseren,*) en Smule splittergalt;
 Men troe, jeg hende nok herefter saa skal vende,
 At hun mig ikke meer skal Hemistichen skiamle.

III.

VAAREN.

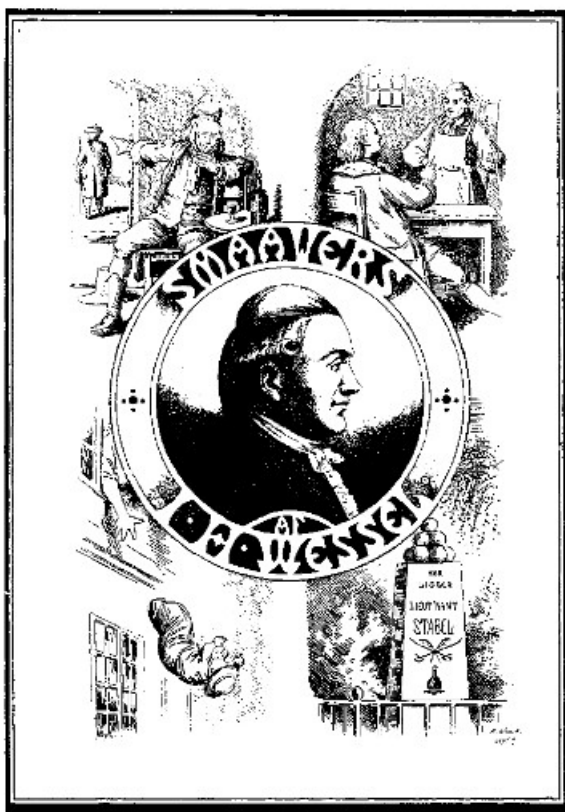
Faa: hele Jordenes Kraeds indraaber Vaarens Prægt.
 Bedrøveligt Berith paa hvad saa tit er sagt:
 At Snaagen ber til Lands (jeg mener paa vor Klode),
 Om ei den værste, er i Sandhed ei den gode.
 Hald mig undes Lov, saa er det min Propos,**)
 At vise, Vaarer ei fortæner Verdens Roes.
 Kun Christen-Kierlighed mig, andet ei, indblæste
 Den Lyst, at hævle lidt paa Snaagen hos min Næste.
 (Til Snaagens Poltur, jeg troer, man bruger Pål;
 Men hævle, synes mig, faldt bedre i min Ståll.)
 Jeg sielden noget troer, som troes af for mange;
 Dog herte jeg saa tit evindelige Sange
 Om Maji-Dagens Lyst, at jeg det Indkald fik,
 Engang til Flom-Bag at gaae — og seer! jeg gik.
 Jeg havde Øste-port lagt nogle Stridt tilbage,
 Og staaedsede, for ret ind i mit Bryet at drage
 Den Balsom, som saa tit er liflig aangen om,
 Og heerykt raaber jeg: Du Duft af Blomster, kom!
 Du Zephyr, bring mig den paa silkebløde Vinger!
 Da Æolus med Part mig i mit Ansigt springer,

*) Som synes Læseren, som det synes Læseren (Norsk).

***) Saa er det min Propos, m: Forsæt, min Opgeve.

Vred, for jeg hilæde hans Fødder Zephyr mildt,
 Og puster Stev, hvis Lugt fra Balsom let var skilt.
 Min Skæde lærte mig, at Vestenvinden blæser
 Ei altid lige mildt paa Digter og paa Læser.
 Men, skjønt jeg lidet godt hos Flora tørde spæse
 Af Maader, som hun strax bed mig velkomne paa,
 Min Fromhed gav mig Mod, trods Stormen trem at trænge,
 I Haab, at, naar jeg gik opmærksom, laugt og længe,
 En Art af Skioahed mig vel tungang forekom,
 Som over Næstens Smag fornikede min Dom.
 I dette fromme Laab afkorrede jeg Staven,
 Ved hvilket nyligen mig Synet var berøvet,
 Og saac den groene Mark — den var — ja! Herte Gud!
 Man veed, hvordan en Mark, naar den er grøn, seer ud.
 Den meest nysgjerrige, hvor Lidt han end har Stunder,
 Sig dog i Tide kan see mægt paa det Vidunder;
 Sligt Syn mit Øie kun en stot Bestatning gav
 For Støvet, som endnu det folte Svien af.
 Dog tyst! jeg synes nu den muntre Lærke høe,
 Hvad Øiet tahte før, det vinder nu mit Øre.
 Men hvad! jeg hører jo blot Klang, og intet meer,
 Som naar man regeløs slaar paa et stemt Klaveer.
 Omsonst Keer, Naar og Svæn, som brote, bræge, grynte,
 Med Accompagnement den smukke Sang vil pænte.
 Den første Stemme er de andre Stemmer værd;
 Men for Musikeus Skyld jeg svaar ei længer hær.

Endou var Næstens Smag et Skin af Bifald værdig;
 Endnu til nyt Forsøg min Fromhed fandtes færdig. —

Den, som aldrig turde drikke,
Turde aldrig noget stort;
Ægte Helte lade ikke
Vandet skylle Modet bort.

Chorus.

Krigeren, for han er Helt,
Takket Vinen i sit Telt.

For Kierlighed er Viin
En daarlig Medicin;
Thi, naar de komme sammen,
Føreges altid Flammen;
Og, naar de sammen kommer,
Saa bliver der dobbelt Sommer;
Men Sommeren er heed,
Som Gud og hver Mand veed.

Naar jeg fornaaen, jeg gierne vil
En Draabe drikke af og til;
Om hver en Mand og hver Madame
Kun foretoge sig det samme,
De klamredes da ei saa tit
Om Dit og Dat, og Fias og Skit.